

[Per Federspiel.]

vi må efterlyse. Nu har man altså søgt her at betale sig fra det ved at opstille 1 pct. af nationalindkomsten som mål; så skulle i og for sig alt være godt. Jeg er enig med hr. Niels Matthiasen i, at det skal ikke være nogen bundgrænse, men det er altså det mål, man har sat sig.

Men her kan man ikke stærkt nok fastslå, at det ikke er et spørgsmål om at betale, det er et spørgsmål om at oparbejde et effektivt samarbejde med disse lande, og det er uhyre vanskeligt, for vi står på forskellige udviklingstrin, både hvad angår almindelig teknisk kultur, og hvad angår administrativ viden. Det er uhyre vanskeligt at samarbejde eller samordne forskellige landes systemer, når de står på et yderst forskelligt udviklingstrin. Der kommer meget let noget nedladende over det, og der kommer meget let noget mistroisk fra den anden side, som det er uhyre vanskeligt at overvinde. Derfor har ministeren ret, når han siger, at det er et spørgsmål om menneskemateriale. Det er et spørgsmål om menneskematerialet både fra de industrialiserede lande, fra vor side, og fra udviklingslandenes side. Og dér tror jeg jo nok at man mindre skal hæfte sig ved, om man betaler et eller andet større beløb og betaler måske et regelmæssigt stigende beløb, end om hjælpen er effektiv.

Jeg har ved tidligere lejlighed fremhævet en parallel, som man bør holde sig for øje: at det mest effektive bistandsprogram, der nogen sinde er gennemført herhjemme, ikke kostede fem øre. Det var Christian VIIIs forordning, der gav bønderne i Hammerum herred og Ikast ret til at vandre rundt med uldposen og sælge deres produkter. Dette er grundlaget for den blomstrende tekstilindustri i Herning i dag.

Derfor har ministeren også ret i, at det afgørende er de handelspolitiske ting, det er spørgsmålet om at få hjulene sat i gang, og dér er det jo et spørgsmål, om vi kan komme igennem ved stadig at udvide vor administration. Det er jo ikke ved hjælp af Parkinsons lov, u-landene skal hjælpes. Vi har jo også tidligere i dag behandlet et af disse kunstprodukter, hvor man danner en ny organisation.

Det, der er vigtigere, er at sætte sig ind i disse landes problemer og få et samarbejde

i gang på et meget mere effektivt grundlag end det, der er tilvejebragt gennem OECD og på anden måde, for virkelig at nå frem til, hvad det er, vi kan gøre for disse lande.

Vi skal ikke vente nogen taknemlighed fra dem. Vi har i disse dage set, hvordan de afrikanske lande omtrent på striben har vendt sig imod Israel i dets skæbnetime, uanset at Israel vel er det af de industrialiserede lande, der i Afrika har ydet langt den mest effektive u-landsbistand. Vi må simpelt hen betragte det som en pligt, en opgave; vi har, som vi ikke kan vente at få nogen politisk gevinst af, men som vi kan opnå en vis menneskelig tilfredsstillelse ved, ikke fordi vi i og for sig har noget at sone i retning af kolonipolitik eller den slags ting; men fordi det nu engang er en af tidens opgaver, som ingen kan vise fra sig.

Men må jeg have lov til at udkaste en tanke til ministerens overvejelse, netop ud fra dette med vanskelighederne ved at nå til bunds i spørgsmålene, nå til bunds i, hvad det egentlig er, vi skal have fat i. For nogle dage siden havde en stor del af dette tings medlemmer lejlighed til at sætte sig ind i databehandling. Vi har efterhånden ikke så få oplysninger om u-landene. Vi ved, i hvilken retning deres industrielle udvikling vil kunne gå. Vi kender behovet, vi kender manglerne, men vi har ikke hele dette materiale bearbejdet. Var det ikke en idé, at man gennem et af De Forenede Nationers organer eller gennem OECD — det kan jo gøres forskellige steder; bare det bliver gjort — virkelig satte ind med behandling disse spørgsmål? Det har også den politiske betydning, at man derved kan opnå at få et samlet overblik, så bistanden kan blive ligelig, så der ikke sker dette, at man favoriserer enkelte lande, måske dem, man synes mest om, eller dem, der render én mest på dørene og er mest besværlige — der kan jo være mange årsager til, at man gerne vil handle.

Hvis man dér virkelig fik en bearbejdelse af disse spørgsmål, ville man opnå to ting. For det første en centraliseret planlægning, som vi jo alle er enige om at der må til. Det vil man kun kunne få ved at anvende tidens virkelige midler. Men der er en anden virkning af databehandlingen, som jeg tror man ikke altid er opmærksom på: at den administrativt og for den sags skyld også poli-